

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci **žalobce: SVCS Process Innovation, s.r.o.** se sídlem Optátova 708/37, Jundrov, Brno, zastoupeného JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, Na Františku 32, Praha 1, v řízení na ochranu před nezákonným zásahem, in eventum proti rozhodnutí - Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení ze dne 28. 4.2014,

t a k t o :

- I. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí - Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení ze dne 28. 4.2014 se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu se žalobce domáhal soudní ochrany proti nezákonnému zásahu, in eventum, proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“ nebo „ministerstvo“) označenému „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení ze dne 28. 4.2014 (dále jen „Oznámení“).

V podané žalobě nejprve žalobce popsal skutková tvrzení vztahující se k dané věci, a sice, že žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 25.4.2013, č.j. 76-13/6.2MO2-880/13/61200 přiznána dotace na projekt Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií, přičemž čerpání dotace bylo podmíněno přijetím podmínek, které jsou součástí rozhodnutí. Dne 28.4.2014 byl žalobce vyrozuměn dopisem agentury Czechinvest, podřízené žalovanému, že žalovaný upravit částku dotace k proplacení a žalobci byla zkrácena dotace o 803 179 Kč.

Dne 14.4.2015 žalobce požádal žalovaného o sdělení stanoviska a o vyplacení zadržené části dotace, neboť žalobci byla krácena dotace postupem dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtová pravidla, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Z přípisu žalovaného ze dne 21.5.2015 vyplývá jednak, že žalovaný oznámil krácení dotace příslušnému finančnímu úřadu dne 28.4.2014 a jednak, že žalovaný odmítá doplatit žalobci zadržanou část dotace s uvedením, že „je to poskytovatel dotace, který podle § 14 odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech stanovuje ve svém rozhodnutí o poskytnutí dotace podmínky a tudíž je oprávněn také hodnotit jejich plnění a v případě porušení podmínek, tedy pravidel pro zadávání veřejných zakázek, nemusí vyplatit část dotace“.

Žalobce se domáhá ochrany soudu proti zásahu do svých veřejných subjektivních práv, který spočívá v tom, že žalobci byla postupem dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel krácena již přiznaná dotace. Dle žalobce se jedná o projev činnosti správního orgánu, který není rozhodnutím. Žalobce nebrojí proti zadržení části dotace, ke kterému došlo opatřením ze dne 28.4.2014, nýbrž zásah do jeho práv spočívá v tom, že žalovaný odmítl nevyplacené finanční prostředky proplatit žalobci, i když bylo zřejmé, že daňová kontrola u žalobce zahájena nebude, o čemž byl žalobce vyrozuměn dopisem ze dne 21.5.2015, z něhož vyplývá, že žalovaný pokládá záležitost za uzavřenou a opatření o krácení dotace ze dne 28.4.2014 pokládá za definitivní.

Žalobce má za to, že žalovaný, který mu nevyplatil část dotace, zadržuje finanční prostředky, které mu po právu náleží a tento nezákonný stav trvá i v době podání žaloby. Z uvedeného důvodu je žaloba podána včas.

Žalobce namítá, že žalovaný postupem dle § 14e rozpočtových pravidel pozastavil výplatu části přiznané dotace a poté, co o této skutečnosti informoval žalobce i příslušný finanční úřad, nevyplacenou část dotace zadržuje, i když daňová kontrola ve věci podezření z porušení rozpočtové kázně nebyla vůbec zahájena. Žalobce má za to, že žalovaný není oprávněn vůči žalobci vyvodit žádné finanční důsledky z domnělého porušení pravidel. Dle žalobce nemá žalovaný pravomoc vůči žalobci žádné finanční důsledky a jediným orgánem, který je nadán pravomoci vyvodit tyto důsledky z porušení podmínek čerpání dotace je finanční úřad v řízení ve věci porušení rozpočtové kázně. Na podporu uvedeného odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2015, sp.zn. 7 As 201/2014. Nejvyšší správní soud se těmito otázkami zabýval v řízení vedeném pod sp.zn. 2 As 12/2014, které bylo usnesením ze dne 30.5.2014, č.j. 2 As 12/2014-45 přerušeno a Nejvyšší správní soud podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení části ustanovení § 14e rozpočtových pravidel pro rozpor s ústavním pořádkem.

Žalobce má za to, že předmětem řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu nemá být zkoumání otázky, zda bylo podezření žalovaného na porušení podmínek čerpání dotace opodstatněné či nikoliv, neboť žalovaný k takovému rozhodnutí nemá zákonem svěřenou pravomoc a jeho povinností je zadržené finanční prostředky uvolnit.

Závěrem žalobce uvádí, že se žádného porušení podmínek pravidel pro čerpání dotace nedopustil, i když je mu vytýkáno, že nevypsál výběrové řízení na zajištění pronájmu stánku v zahraničních lokalitách.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že je na základě usnesení vlády ČR ze dne 22.2.2006, č. 175 a rozhodnutí Evropské komise č.j. K (2007) 6104 ze dne 3.12.2007 řídicím orgánem Operačního programu podnikání a inovace 2007-2013 s označením CCI 2007 CZ 161 PO 004. Dne 25.4.2013 vydal žalovaný rozhodnutí

o poskytnutí dotace č.j. 76-13/6.2MO2-880/13/61200, kterým žalobci přiznal dotaci ve výši 50% způsobilých výdajů, jejíž absolutní částka může činit nejvýše 3 118 000 Kč na projekt „Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií“, reg. č. projektu 6.2 M02/880. Jednou z podmínek v rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo „postupovat při výběru dodavatelů v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů nebo podle Pravidel pro výběr dodavatelů, které tvoří přílohu Podmínek poskytnutí dotace“.

Při věcné kontrole předložené žádosti o platbu týkající se předmětného projektu bylo zjištěno, že žalobce porušil Pravidla pro výběr dodavatelů, jež byla nedílnou součástí podmínek a rozhodnutí o poskytnutí dotace, neboť neprovedl výběrové řízení v souladu s těmito pravidly pro zakázky přesahující částku 500 000 Kč bez DPH. Žalovaný informoval žalobce o krácení dotace dne 24.4.2014 Oznámením o úpravě částky dotace požadované k proplacení a následně dne 25.4.2014 žalobci vyplatil částku 2 188 169 Kč nedotčenou vadou neprovedení výběrového řízení ani vadou nezpůsobilosti výdajů.

Žalobce si již ve fázi žádosti o poskytnutí dotace v rámci svého projektu stanovil harmonogram účasti na veletrzích a výstavách od podzimu 2012 do konce roku 2013, tudíž věděl, jakých veletrhů a výstav, v jakých teritoriích i termínech se hodlá v průběhu realizace projektu účastnit. V průběhu května 2013 se žalobce zúčastnil veletrhu/výstavy Semicon Russia v Moskvě v období 14.5.2013 - 16.5.2013 a veletrhu Snec PV Power Expo v Šanghaji v termínu 13.5.2013 - 15.5.2013. Vzhledem k tomu, že se jednalo o věcně a časově související plnění spočívající ve stavbě stánku na příslušném veletrhu v polovině května 2013 od dodavatele, který nebyl organizátorem veletrhu a jednalo se o plnění přesahující hodnotu 500 000 Kč bez DPH, měl žalobce při dodržení principu účelu postupovat dle Pravidel pro výběr dodavatelů a vyhlásit výběrové řízení s možností dílčího plnění (pro každý veletrh).

Krácení dotace bylo věcně na základě podnětů žalobce na straně žalovaného interně opakovaně přezkoumáváno a bylo potvrzeno, že krácení bylo provedeno v souladu s rozhodnutím a podmínkami poskytnutí dotace. Žalobce dne 2.5.2014 vložil na nástěnku projektu v aplikaci eAccount zprávu, ve které vyjádřil nesouhlas s krácením dotace, na který žalovaný reagoval dopisem ze dne 13.6.2014 tak, že postup krácení dotace potvrdil.

Přípisem ze dne 22.7.2014 žalobce znovu vyjádřil nesouhlas s krácením dotace a žalovaný dopisem ze dne 31.7.2014 opět potvrdil své stanovisko k důvodům krácení dotace. Dne 14.10.2014 vložil žalobce do seznamu dokumentů ke svému projektu zprávu spolu se svou žádostí o stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 18.9.2014 a stanoviskem tohoto ministerstva ze dne 7.10.2014. Žalovaný ke stanovisku jmenovaného ministerstva uvádí, že není oprávněno poskytovat výkladová stanoviska ke konkrétním otázkám pravidel poskytovatele dotace.

Dne 29.1.2015 byla zaslána žalobci odpověď, kde byla potvrzena správnost postupu poskytovatele dotace při krácení dotace. Následně žalobce prostřednictvím právního zástupce požádal o sdělení stavu věci, na který žalovaný odpověděl přípisem ze dne 21.5.2015, kde se podrobně vyjádřil i k tvrzení žalobce, že při rozhodování, zda pronájem stánku v Moskvě a Šanghaji souvisí z hlediska místního, časového, věcného i funkčního, vycházel i z praxe žalovaného. Dle žalovaného toto tvrzení neodpovídá realitě ani praxi. Pokud není možný pouze jediný dodavatel, vybírá dodavatele na služby i dodávky nad hodnotu zakázky 100 000 Kč bez DPH. Platí to i pro veletrh ve vzdálených lokalitách např. v Číně, v Šanghaji.

Žalovaný poukazuje na § 44 odst. 1 písm. j) rozpočtových pravidel, z něhož vyplývá, že „porušením rozpočtové kázně je porušení povinnosti stanovené právním předpisem, rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, která přímo souvisí s účelem, na který byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta a ke kterému došlo před přijetím peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, národního fondu nebo státních finančních aktiv a které trvá v okamžiku přijetí prostředků na účet příjemce; prvním dnem porušení rozpočtové kázně je den jejich přijetí

příjemcem...“. Z této definice vyplývá, že v případě žalobce k porušení rozpočtové kázně nedošlo, neboť poskytovatel dotace dle míry porušení nevyplatil část dotace (provedl krácení do výše nezpůsobilých výdajů), tudíž nedošlo k přijetí prostředků na účet příjemce a ani nemohlo být zahájeno řízení o porušení rozpočtové kázně dle § 44 a § 44a rozpočtových pravidel.

Finanční úřad řeší odvod za porušení rozpočtové kázně až ex post, tedy po vyplacení dotace, a to na základě své vlastní činnosti ex offio či na základě podnětu, např. v případě, kdyby byly prostředky neoprávněně použity, nebyla by dodržena udržitelnost projektu apod. V případě žalobce nedošlo k porušení rozpočtové kázně, neboť předmětné prostředky nebyly vyplaceny.

K otázce nezačínání daňové kontroly žalovaný uvádí, že je to poskytovatel dotace, který podle § 14 odst. 3 rozpočtových pravidel stanovuje ve svém rozhodnutí o poskytnutí dotace podmínky a je tudíž oprávněn také hodnotit jejich plnění a v případě porušení podmínek nemusí vyplatit část dotace. Nečiní tak svévolně na základě své domněnky, nýbrž na základě přesně stanoveného postupu v rámci procesu autorizace plateb po přijetí žádosti o platbu. V daném případě poskytovatel dotace konstatoval nesplnění podmínek a vyplatil část dotace. Ta část, která byla spojena s nesplněním podmínek, příjemci dotace vyplacena nebyla. Příslušný finanční úřad nemůže poskytovatel dotace ovlivňovat, kdy a kde má zahájit řízení o porušení rozpočtových pravidel.

Žalovaný nesouhlasí s tím, že žalovanému vyplývá povinnost vyplatit „zadrženou část dotace“, přičemž žalobci svědčí právo na vyplacení této „zbývající“ části dotace. Žalobce v žalobě neuvádí, z čeho vychází povinnost žalovaného „zadržené prostředky“ uvolnit ani neuvádí, z čeho vychází, pokud tvrdí, že po uplynutí jednoho roku od „pozastavení“ výplaty nebylo zahájeno žádné řízení, a proto pozbývá údajně „dočasné“ opatření poskytovatele dotace krácení dotace svého opodstatnění.

K ust. § 14e odst. 3 rozpočtových pravidel, které stanoví, že pokud provedl poskytovatel opatření podle odst. 1 a 2, může pokračovat v proplácení zbývající části dotace, žalovaný uvádí, že uvedené ustanovení se vztahuje především na více etapové projekty a nevyplývá z něho povinnost pro žalovaného uvolnit krácenou (nevyplacenou) částku dotace. Žádost žalobce o vyplacení zadržené části dotace s odkazem na nezačínání daňové kontroly je tak zcela neopodstatněná.

Žalovaný nesouhlasí ani s žalobcem, že nemá zákonem svěřenou pravomoc rozhodovat o tom, zda byly dodrženy podmínky čerpání dotace či tyto podmínky byly porušeny. Žalovaný jakožto poskytovatel dotace při procesu krácení dotace vycházel z platného a účinného ustanovení § 14e rozpočtových pravidel (ve znění do 19.2.2015), dle kterého poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie. Na možnost krácení dotace při nesplnění podmínek byl žalobce upozorněn jak v rozhodnutí o poskytnutí dotace, tak v podmínkách poskytnutí dotace.

Nezákonný zásah správního orgánu má dle žalobce spočívat v tom, že poskytovatel dotace postupem dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel krátil přiznanou dotaci, když současně finanční úřad nezačínal řízení o porušení rozpočtové kázně, z čehož dle žalobce vyplývá, že poskytovatel dotace neoprávněně zadržuje část přiznané dotace, která žalobci náleží. V žalobě se žalobce dovolává toho, že žalovaný opakovaně odmítl proplatit finanční prostředky, aniž o tom vydal jakékoliv rozhodnutí, neboť dle žalobce je oznámení o nevyplacení části dotace dle § 14e rozpočtových pravidel pouze opatřením předběžné povahy.

Z ust. § 82 s.ř.s. vyplývá, že zásahem není rozhodnutí ani nečinnost správního orgánu, musí však jím být úkon učiněný v rámci výkonu veřejné moci. Žalovaný má za to, že postup nevyplacení zadržovaných (krácených) finančních prostředků, ani jeho reakce ze dne 21.5.2015 na žádost o sdělení stavu věci nenaplnuje definici faktického jednání. Oznámení o úpravě

částky dotace požadované k proplacení ze dne 24.4.2014 i oznámení o nevyplacení části dotace dle § 14e rozpočtových pravidel ze dne 28.4.2015 je nutno považovat za rozhodnutí sui generis, neboť obsahuje výrok, odůvodnění i poučení. Přípis žalovaného ze dne 21.5.2015 nenaplní znak úkonu, který by byl pro žalobce závazný tak, aby na základě tohoto úkonu byl povinen něco dát, konat, nekonat (opominout, zdržet se) či strpět. Jednalo se o dopis poskytovatele dotace, kterým bylo reagováno na žádost žalobce a ve kterém byly shrnuty výsledky již předchozích reakcí žalovaného na podněty žalobce.

K tvrzenému nedostatku pravomoci žalovaný uvádí, že veřejnou moc lze uplatňovat v souladu s Ústavou ČR a Listinou práv a základních svobod jen v případech a mezích stanovených zákonem a to způsobem, který zákon stanoví. Žalovaný v daném případě postupoval v souladu s platnou právní úpravou, když dle § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel rozhodl o poskytnutí dotace. Současně žalovaný upozorňuje na § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel, dle kterého na dotaci není právní nárok, o konečné výši dotace rozhoduje správce programu. Součástí rozhodnutí jsou i podmínky poskytnutí dotace, jejich dodržování poskytovatel dotace dozoruje a při porušení pravidel může rozhodnout o tom, že s ohledem na závažnost porušení a cíl dotace, její část nevyplatí.

Závěrem žalovaný uvádí, že žalobce navrhuje, aby soud uložil žalovanému zaplatit částku 803 179 Kč, avšak žalobcem uvedená výše částky k doplacení je uvedena nesprávně. Celkové výdaje v rámci projektu činili 5 179 518 Kč, při 50 % míře dotace žalobce požadoval částku dotace k proplacení 2 589 759 Kč, přičemž částka dotace schválená po úpravě činila 2 188 169 Kč (proplaceno dne 28.4.2015). Krácená částka dotace tedy činí 401 590 Kč a nikoliv 803 179 Kč. Částka 803 179 Kč je suma krácených nárokovaných způsobilých výdajů, z čehož část ve výši 765 155 Kč byla krácena z důvodu porušení pravidel pro výběr dodavatelů a část ve výši 38 024 Kč z důvodu uplatnění nezpůsobilých výdajů. Pokud by tedy tyto výdaje kráceny nebyly, poskytovatel dotace by vyplatil částku dotace ve výši 2 589 759 Kč (50 % ze způsobilých výdajů ve výši 5 179 518 Kč) a nikoli částku vyšší.

Žalovaný rovněž upozorňuje, že povinnost k zaplacení částky nesplňuje pojmové znaky obnovení stavu před zásahem, tedy požadavek uvedený v § 87 odst. 2 s.ř.s., dle něhož soud rozsudkem v řízení o ochraně proti nezákonnému zásahu určí, že provedený zásah byl nezákonný a v případě, že zásah trvá nebo jeho důsledky, přikáže, aby obnovil stav před zásahem.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 9. 2015, č. j. 3 A 70/2015-43 vyzval žalobce, aby sdělil soudu, zda s ohledem na vyjádření žalovaného a nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14 trvá na skutkových tvrzeních podané žaloby, včetně druhu žaloby a žalobního petitu.

Žalobce po výzvě soudu zaslal soudu repliku, v níž uvádí, že podanou žalobou nebrojí proti opatření spočívající v pozastavení části dotace na základě ust. § 14e rozpočtových pravidel a akceptuje, že poskytovatel dotace je dle § 14e odst. 3 rozpočtových pravidel oprávněn nevyplatit část dotace. Žalobce se však předmětnou žalobou brání proti postupu žalovaného, který spočívá v tom, že po provedeném opatření zůstal nečinný, vyrozuměl o něm správce daně až s ročním odstupem a nečinil již žádné další kroky. Oznámení o nevyplacení části dotace ze dne 28.4.2015 nebylo žalobci doručeno.

K důvodům nezákonnosti tvrzeného zásahu žalobce zopakoval, že institut pozastavení výplaty části dotace dle § 14e rozpočtových pravidel je opatřením dočasným a má zajišťovací povahu, na jeho základě proto nemohou být finanční prostředky zadržovány po neomezeně

dlouhou dobu a jediným orgánem, který je oprávněn vyvodit finanční důsledky je finanční úřad. Z ust. § 14e rozpočtových pravidel ve znění před novelou č. 25/2015 Sb. žádná taková kompetence nevyplývá. Žalobce poukázal na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 12/14 ze dne 30.6.2015, kterým byla úprava § 14e rozpočtových pravidel shledána protiústavní. Žalobce má za to, že ani Ústavní soud nepokládá opatření poskytovatele dotace spočívající v pozastavení výplaty části dotace za definitivní; v bodě 40 nálezu hovoří o pozastavení dotace a nikoliv o jejím odejmutí, což je institut zcela odlišný. Pozastavení výplaty části dotace nemá neomezené trvání. Žalobce má za to, že když žalovaný finančnímu úřadu sdělil nevyplacení části dotace až s ročním odstupem, nemůže se nyní dovolávat skutečnosti, že je třeba chránit veřejný zájem. Dle žalobce představuje přetrvávající zadržování finančních prostředků odpovídající již přiznané dotaci nezákonný zásah do veřejných subjektivních práv žalobce.

K postupu žalovaného, který předcházel zadržení finančních prostředků žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného týkající se pravomoci kontrolovat plnění podmínek je nesprávné, neboť není nikde stanoveno, že orgánu, který pravidla určuje, náleží též pravomoc kontrolovat jejich dodržování. Kompetence orgánu veřejné moci mohou být založeny jen zákonem. Pravomoc kontrolovat dodržení podmínek není obsahově totožná s pravomocí vyvozovat finanční důsledky z porušení pravidel. Nadto před žalovaným neproběhlo žádné řízení, ve kterém žalobce mohl zákonem předepsaným postupem hájit svá subjektivní práva. Ve věci tedy neproběhlo žádné důkazní řízení, žalobce se nemohl vyjádřit k podkladům, na kterých žalovaný založil svůj další postup.

K důvodům krácení dotace žalobce uvedl, že neporušil článek 5 obecných principů Pravidel pro výběr dodavatelů. Žalobce neuzavřel smlouvy s jednotlivými dodavateli s cílem snížit hodnotu zakázky pod stanovené finanční limity, nýbrž proto, že zajištění stánku na veletrhu v Moskvě a v Šanghaji dle jeho přesvědčení nepředstavovalo shodnou či obdobnou činnost ani nerozdělitelnou službu. Žalobce nepředpokládal, že by jeden dodavatel mohl sám zajistit stánek v natolik vzdálených místech, jakými jsou Moskva a Šanghaj. Žalobce tedy postupoval hospodárně, když neměl zájem vstoupit do vztahu s generálním dodavatelem, který bude pouze koordinovat subdodavatele v místě samotném. Žalobce byl veden snahou nediskriminovat ty dodavatele, kteří disponovali kapacitami pro zajištění stánku v jednotlivých lokalitách, nikoliv však v obou z nich zároveň. Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2012, č.j. 1 Afs 23/2012-102, dle něhož je povinností poskytovatele dotace vymezit dotyčné podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace, či uplatnění sankčního odvodu, resp. stav, kdy příjemce bude mít jistotu ohledně obsahu dotačních podmínek. Podstatné dle žalobce je, že dosud neproběhlo žádné řízení, v němž by žalobce měl možnost uplatit své argumenty a obhájit svůj postup. Dle žalobce je jediným orgánem oprávněným provést toto řízení příslušný finanční úřad.

S ohledem na vyjádření žalovaného koriguje žalobce částku, jejíhož vyplacení se domáhá na částku 401 590 Kč.

Závěrem žalobce uvedl, že pokud by soud dospěl k závěru, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem nepřichází v úvahu, aby rozhodl o zrušení Oznámení o nevyplacení části dotace a navrhl, aby soud rozhodl tak, že zadržování částky 401 590 Kč z titulu úpravy částky dotace požadované k proplacení v rámci projektu žalobce Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií je nezákonným zásahem do práv žalobce a žalovanému se ukládá zaplatit žalobci částku 401 590 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V dané věci je nesporným, že žalovaný vydal a seznámil žalobce se správním aktem, který označil „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení“. Byť žalobce tvrdí, že výše označený akt je toliko dočasným opatřením, které má zajišťovací povahu, je třeba se nejprve zabývat povahou tohoto správního aktu, neboť právě od jeho vydání se odvíjí žalobcem tvrzené zadržování částky 401 590 Kč.

Soud k této otázce uvádí, že pro posouzení konkrétní věci je rozhodná povaha předmětného správního úkonu.

Ve správním aktu, který žalovaný označil „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení“, ministerstvo ve věci projektu registr. č. 6.2 M02/880 s názvem „Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií“ žalobci oznámilo, že ministerstvo rozhodlo o úpravě částky dotace požadované k proplacení v žádosti o platbu tak, že požadovaná částka k proplacení 2 589 759 Kč byla schválena ve výši 2 188 169 Kč. Celkové způsobilé výdaje uvedené v žádosti o platbu byly kráceny o částky dle tabulky obsahující konkrétní číslo dokladu a k němu se vztahující požadovanou částku způsobilého výdaje, částku ke krácení a částku výdaje po úpravě s uvedením konkrétních důvodů krácení

Soud shledává výše popsany správní akt rozhodnutím, a to z následujících důvodů:

Pojem *rozhodnutí* je legislativní zkratkou, která je vyložena v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení se za *rozhodnutí* považuje úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti toho, kdo tvrdí, že byl přímo nebo v důsledku takového úkonu správního orgánu zkrácen na svých právech. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), vyplývá, že „*úkon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 s. ř. s.)*.“

Po posouzení obsahu výše popsaného správního aktu dospěl soud k závěru, že v daném případě je úkon žalovaného rozhodnutím v materiálním významu tohoto pojmu, jak má na mysli § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť se jím závazně mění veřejná subjektivní práva, a to bez ohledu na to, že úkon žalovaného je představován neformálním přípisem. Je tomu tak proto, že z jeho obsahu vyplývá, že jím bylo změněno právo žalobce ohledně dotace ve výši, v níž mu byla v předcházejícím řízení udělena, jinými slovy, jde o rozhodnutí, které se dotýká právní sféry příjemce dotace.

Městský soud v Praze je si vědom, že tato otázka již byla řešena opakovaně i Nejvyšším správním soudem, který nezaujal ve všech případech shodný právní názor. Městský soud v Praze se shoduje se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2014, č.j. 8 Ans 4/2013, jež považuje za souladné s pozdějším nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14. Nejvyšší správní soud pod body 37. až 39. uvedl „*Nejvyšší správní soud se tedy zabýval tím, zda nevyplacení části dotace v důsledku tvrzeného porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie je činěno úkonem, který je třeba považovat v materiálním smyslu za rozhodnutí, neboť se jím ve skutečnosti mění práva a povinnosti a zda informaci příjemce o tomto postupu lze považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. Ustanovení § 14e odst. 1 je formulováno tak, že nejprve obsahuje dispozici (poskytovatel nemusí vyplatit část dotace) a teprve poté hypotézu (domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných*

zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie). Mohlo by se jevit, že vyplácení dotace je faktickou činností, kterou se poskytovatel dotace rozhodne před jejím započítáním nebo v jejím průběhu změnit tak, že dotaci nebo její část nevyplatí a příjemce dotace o tom pouze informuje. Pak by nezákonné nevyplacení dotace představovalo spíše nezákonný zásah, proti němuž se lze bránit jiným typem soudní žaloby. Tak postup by však předpokládal, že tvrzený zásah skutečně není ani v materiálním smyslu rozhodnutím (srov. § 82 s. ř. s.). Nejprve by tedy bylo třeba i při této úvaze uzavřít, že poskytovatel dotace o nevyplacení její části nerozhoduje.

Tak tomu však není. K nevyplacení části dotace totiž nedošlo bez příčiny. Žalobce netvrdil, že by poskytovatel dotace dotaci bezdůvodně odmítl vyplatit. Žalobce nespatořoval nezákonný zásah v následku, tedy v tom, že nebyla dotace téměř zcela vyplacena, ale domáhal se vydání rozhodnutí, které by obsahovalo konkrétní důvody vedoucí k zásadnímu zkrácení dotace. I kdyby bylo za opatření považováno nevyplacení části dotace, bylo třeba posoudit, zda zde existuje právní titul pro takový postup. Jak již bylo uvedeno, nevyplacení dotace nebo její části je přípustné teprve tehdy, pokud je naplněna výše uvedená hypotéza § 14e odst. 1. Poskytovatel dotace musí nejprve učinit úvahu a rozhodnout, zda jsou splněny podmínky a může část dotace nevyplatit. Tomu zcela koresponduje poslední věta § 14e odst. 1, podle které poskytovatel přihlédne k závažnosti porušení (pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie) a jeho vlivu na dodržení a cíle dotace. Naposledy uvedené ustanovení jednoznačně stanoví zákonná kritéria, která je třeba zohlednit, pokud se poskytovatel rozhodne dotaci v části nevyplatit. A kde jinde by k takovému zhodnocení mělo dojít než při rozhodování o tom, zda jsou splněny podmínky pro takový postup.

Na věci nic nemění ani to, že § 14 odst. 2 ukládá poskytovateli povinnost informovat o opatření finanční úřad a příjemce dotace. Povinnost informovat určené subjekty o úkonu totiž nevypovídá o tom, zda je třeba takový úkon považovat z materiálního hlediska za rozhodnutí. Ustanovení § 14e odst. 2 je sice formulováno tak, že poskytovatel nejprve provede opatření a teprve poté o něm informuje. Je však třeba mít na paměti, že oním opatřením je v tomto případě nikoli aktivní úkon, ale svojí podstatou setrvání na nečinnosti – část dotace dosud nebyla proplacena a nadále proplacena nebude. Že k tomu poskytovatel přistoupil, je zřejmé právě až ze zaslané informace. Teprve tehdy poskytovatel deklaruje, že podle něj nastaly právním předpisem předpokládané okolnosti odůvodňující krácení dotace a důvody, proč poskytovatel zastává takový názor. Rozpočtová pravidla výslovně stanoví, že je třeba příjemci dotace sdělit rozsah krácení a důvody, pro které ke krácení došlo. Zákonné požadavky na řádné odůvodnění, přesné vymezení rozsahu krácení výplaty, požadavek přihlížet k závažnosti porušení pravidel a úvaha o vlivu porušení pravidel na dodržení cíle dotace jsou typickými hledisky, která musí správní orgán zohledňovat při své rozhodovací činnosti. Za takové situace proto Nejvyšší správní soud dospěl k přesvědčení, že sdělení o nevyplacení části dotace je třeba považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. “

Soud proto vyslovil první dílčí závěr, že správní akt vydaný žalovaným označený „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení“ je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 a násl. s.ř.s.

Následně se soud zabýval otázkou, zda žalovaný měl pravomoc vydat rozhodnutí, kterým rozhodl o snížení výše dotace.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel ve znění do 19. 2. 2015 poskytovatel nemusí vyplatit část dotace domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení v případě, že poskytovatel provede při proplácení dotace opatření podle odstavce 1, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění.

Podle odst. 4 tohoto ustanovení na opatření podle odstavců 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.

Podle § 44a odst. 3 rozpočtových pravidel fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do

a) státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. j) nebo jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. i) nebo j),

b) státního fondu, jestliže není státním fondem a porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky poskytnuté z tohoto státního fondu,

c) státních finančních aktiv, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky poskytnuté ze státních finančních aktiv,

d) Národního fondu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky poskytnuté z Národního fondu, nebo tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. d) nebo f) nebo jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. i) nebo j),

e) rezervního fondu organizační složky státu, která jí poskytla dotaci nebo návratnou finanční výpomoc, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. b) nebo h).

Podle odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel tohoto ustanovení do plnění povinnosti provést odvod za porušení rozpočtové kázně, kterým je neoprávněné použití dotace, se započítávají i částky, které poskytovatel dosud nevyplatil, protože se domnívá, že byla porušena rozpočtová kázeň.

Žalovaný v posuzovaném rozhodnutí označeném „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení“, ve věci projektu registr. č. 6.2 M02/880 s názvem projektu „Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií“ rozhodl o snížení dotace tak, že na základě porušení v rozhodnutí uvedených podmínek, nevyplácí příjemci dotace část přiznané dotace.

Žalovaný dovodil svou pravomoc k vydání tohoto rozhodnutí z rozpočtových pravidel a z porušení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta.

Ačkoliv žalovaný v posuzovaném správním aktu neuvedl žádné zákonné ustanovení, z něhož by bylo možno usuzovat na základě kterého zákonného předpisu jej vydal, přesto soud nedospěl k závěru o absenci pravomoci žalovaného správního orgánu vydat předmětné Oznámení, neboť ta se odvíjí od § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, dle kterého poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie ... , což de facto znamená,

že opatřením ve smyslu uvedeného ustanovení o tuto částku poskytovatel výplatu dotace sníží a tuto skutečnost písemně příjemci i příslušnému finančnímu úřadu sdělí.

Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný správní orgán sice v napadeném správním aktu neuvedl ustanovení rozpočtových pravidel, na základě něhož vydal předmětný správní akt, dle soudu však nejde o vadu rozhodnutí takové intenzity, která by měla za následek nicotnost rozhodnutí.

K pojmu nicotnosti se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č. j. 1 Afs 6/2005 - 65 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „*k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).*“ Právě popsané vady vyvolávající nicotnost správního aktu zdejší soud v případě žalobou napadených rozhodnutí neshledal a neuvedení poučení o opravném prostředku či ustanovení rozpočtových pravidel mezi takové vady počítat nelze.

K argumentaci žalobce, že snížit dotaci může jen finanční úřad, popřípadě lze dotaci odejmout s poukazem na to, že Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14 uvedl, že postup dle § 14e rozpočtových pravidel není konečný a je jen dočasným pozastavením výplaty dotace, zdejší soud konstatuje, že podle výše citovaného § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel „*poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že ...*“. Nevyplacení části dotace předvídané v citovaném ustanovení fakticky nemůže znamenat nic jiného, než že se o tuto část původně přiznaná dotace sníží. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobce, že dotaci lze jen buď odejmout, anebo snížit postupem dle § 44a rozpočtových pravidel. Argumentaci citovaným nálezem Ústavního soudu nepovažuje zdejší soud v tomto bodě za přílehavou. Zdejšímu soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že opatření podle § 14e rozpočtových pravidel ve znění do 19. 2. 2015 nabývala ve správní praxi dvojí podobu, a to 1. opatření o pozastavení výplaty dotace a 2. opatření o snížení dotace, s tím, že s ohledem na tu kterou konkrétní věc zpravidla došlo nejprve k opatření prvnímu a po bližším prošetření následně k opatření druhému. V nynější věci má tato diferenciací ten význam, že skutkový základ, na jehož půdorysu Ústavní soud citovaný nálezu vydal, byl dán první (mírnější) z forem opatření podle § 14e rozpočtových pravidel, tj. opatřením o pozastavení výplaty dotace. Právě v tomto kontextu Ústavní soud vyslovil, že postup dle § 14e rozpočtových pravidel není konečný a je jen dočasným pozastavením výplaty dotace. Skutkový základ věci, kterou projednává zdejší soud, však je dán druhou (citelnější) z forem opatření dle § 14e rozpočtových pravidel, tj. opatřením o snížení dotace. Proto v tomto bodě nelze argumentovat tím, že se může jednat jen o dočasné pozastavení výplaty dotace.

S ohledem na výše uvedené, soud proto dospěl k dalšímu dílčímu závěru, že žalovaný měl pravomoc vydat rozhodnutí „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení“.

Ve vztahu k žalobě na ochranu před nezákonným zásahem se soud (s ohledem na výše uvedené a v návaznosti na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu) dále zabýval otázkou, zda jde o žalobu důvodnou, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv.

Žalobce tvrdí, že zásah spočívá v tom, že mu byla postupem dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel krácena již přiznaná dotace, resp. v tom, že žalovaný odmítl nevyplacené finanční prostředky proplatit žalobci, i když bylo zřejmé, že daňová kontrola u žalobce zahájena nebude. Dle žalobce předmětem řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu nemá být zkoumání otázky, zda bylo podezření žalovaného na porušení podmínek čerpání dotace opodstatněné či nikoliv, neboť žalovaný k takovému rozhodnutí nemá zákonem svěřenou pravomoc a jeho povinností je zadržené finanční prostředky uvolnit. Důvod nezákonnosti spatřuje žalobce tedy v zadržování finančních prostředků ve výši 401 590 Kč z titulu úpravy částky dotace požadované k proplacení, a proto požaduje, aby soud, aby soud určil, že jde o nezákonný zásah do práv žalobce a současně, aby soud uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 401 590 Kč.

V návaznosti na již výše uvedené lze konstatovat, že žalovaný měl pravomoc vydat rozhodnutí „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení“ a žalovaným zvolený postup koresponduje nejen s jeho pravomocí, ale i s právní úpravou platnou v době jeho vydání. Nemohlo se tedy věcně jednat o nezákonný zásah žalovaného.

Je třeba respektovat, že právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. k tomu Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha : C. H. Beck, 2009, s. 225, resp. v judikatuře NSS např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, čj. 6 As 45/2005-188). V nyní posuzované věci nastala situace, kdy bylo vydáno rozhodnutí, které je pravomocné a je nadáno presumpcí správnosti, a proto se musí považovat za zákonné a správné, pokud a dokud nebude zákonem stanoveným postupem odstraněno.

Za tohoto právního stavu pak krácení dotace, resp. žalobcem tvrzené zadržování finančních prostředků má oporu v rozhodnutí žalovaného, které je třeba považovat v souladu se zásadou presumpce správnosti aktů za zákonné a správné, a proto není nezákonné.

Pokud žalobce nesouhlasil s obsahem vydaného rozhodnutí, mohl se proti němu bránit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť v daném případě jde (vzhledem k právní úpravě obsažené v rozpočtových pravidlech platných ke dni vydání rozhodnutí) již o konečné rozhodnutí.

Pro úplnost soud uvádí, že návrh žalobce, aby v rámci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem soud uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 401 590 Kč vybočuje z jeho pravomoci. Soud nemůže zasahovat do práv a povinností účastníků jinými způsoby, než jak mu dovoluje zákon. Pravomoc soudu je v řízení o zásahové žalobě vymezena ust. § 87 odst. 2 s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že v daném případě nemohl soud žalobě na ochranu před nezákonným zásahem vyhovět, neboť je nedůvodná, a proto ji dle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

S ohledem na výše uvedené, rozhodl soud tak, jak je v prvním výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Protože žalobce v replice doručené soudu dne 13. 10. 2015 navrhl in eventum, aby soud rozhodl o zrušení Oznámení o nevyplacení části dotace, zabýval se soud ve vztahu k tomuto návrhu otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky, za nichž tak může učinit (podmínky řízení).

Podle § 46 odst. 1 písm. b/ soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný vložil napadené rozhodnutí včetně odůvodnění dne 28. 4. 2014 do aplikace eAccount. O seznámení se s jeho obsahem svědčí žalobcův přípis ze dne 2. 5. 2014, v němž žádá zaslání „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení“ včetně odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Žalovaný sdělil žalobci dne 13. 6. 2014, že o krácení dotace byl žalobce již informován Oznámením o úpravě částky dotace požadované k proplacení včetně odůvodnění a dále uvedl, že na opatření se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání (§ 14e odst. 4 rozpočtových pravidel).

Na předmětné řízení se v době vydání „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení“ nevztahovaly obecné předpisy o správním řízení, proto je třeba vyjít v otázce doručení napadeného „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení“ z právní úpravy speciální platné v době doručování napadeného rozhodnutí, která je obsažena v rozpočtových pravidlech v § 14e odst. 1 a odst. 2, z nichž vyplývá pro poskytovatele dotace povinnost informovat o opatření příjemce písemně, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění. Uvedenou povinnost žalovaný v daném případě splnil, když dne 28. 4. 2014 vložil do aplikace eAccount napadené rozhodnutí včetně jeho rozsahu a odůvodnění, tedy informoval o opatření příjemce písemně, včetně jeho rozsahu a odůvodnění. Od tohoto data, tj. od 28. 4. 2014 byly žalobci známy všechny údaje obsažené v napadeném rozhodnutí.

Podle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

V daném případě došlo k doručení jiným zákonem stanoveným způsobem, tedy dle § 14e odst. 1 a odst. 2 rozpočtových pravidlech, a to dne 28. 4. 2014, kdy napadené rozhodnutí včetně jeho odůvodnění se dostalo do dispozice žalobce.

Žalobce navrhl, aby soud rozhodl o zrušení „Oznámení o nevyplacení části dotace“ až v replice doručené soudu dne 13. 10. 2015. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nepodal uvedený žalobní návrh v zákonné dvouměsíční lhůtě poté, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Lhůta k podání žaloby tak marně uplynula a soud žalobu postupem podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. jako opožděně podanou odmítl, neboť zmeškání lhůty nelze prominout (§ 72 odst. 4 s.ř.s.). Pro úplnost soud dodává, že žaloba by nemohla být shledána včasnou ani v případě, pokud by soud dvouměsíční lhůtu odvíjel od data podání žaloby (16.6.2015).

S ohledem na výše uvedené, rozhodl soud tak jak je ve druhém výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 a 3 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.